

Прошуміла за вікнами злива,
Відгриміла за обрїй гроза.
На деревах роса — мов сльоза,
А на серці — тривога щемлива.

Сам не знаю, від чого вона,
І не відаю, в чому причина.
Прихилилась до шибки жоржина
І стоїть, мовчазна і сумна.

Висихають краплини на склі,
Тоне сад у вечірнім серпанку.
Закурю і просиджу до ранку
Перед білим листом на столі.

А на ранок постануть рядки,
У яких шумуватиме злива,
І жоржина, журна і щаслива,
Тихим цвітом овіє думки.

Сад розбудять пташині пісні,
І минеться щемлива тривога.
І, немов після сповіді в Бога,
Легко стане і вільно мені.